

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R.P.**

skazanego z art.258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 czerwca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt II AKa 240/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt III K 215/19, uznający R.P. za winnego popełnienia czynów: z art. 258 § 1 k.k., ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i skazujący go na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

We wniesionej na korzyść skazanego kasacji, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, obrońca zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka gwarantującego prawo do rzetelnego procesu w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 60 § 3 k.k.

Obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec skazanego kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, odwołując się do jego sytuacji osobistej, zdrowotnej jak i postawy procesowej, wskazując, iż dobrowolnie stawiał się do zakładu karnego do odbycia orzeczonej kary nie czekając na rozstrzygnięcie w przedmiocie odroczenia jej wykonania.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia jest odstępstwem od reguły z art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Jej wyjątkowy charakter oznacza, że nie podlega ona wykładni rozszerzającej. Stąd też jej zastosowanie powinno mieć miejsce wówczas, gdy wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, co w efekcie doprowadzi do jego pokrzywdzenia, a nadto winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, które swoje podstawy mają w treści zarzutów kasacyjnych (lub podstaw kasacyjnych branych pod uwagę z urzędu).

Przez „rażące naruszenie prawa”, na które wskazuje obrońca w zarzutach kasacyjnych, należy rozumieć naruszenie prawa porównywalne, jeśli chodzi o wagę i doniosłość konsekwencji, z naruszeniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. i może być ocenione jako rażące w sytuacji, gdy sposób procedowania Sądu, względnie przyjęta przez Sąd interpretacja przepisu albo sposób zastosowania przez Sąd prawa, są w sposób oczywisty wadliwe.

Sąd Najwyższy dokonując wstępnej kontroli wniesionej kasacji, nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania zarzutów w niej podniesionych za oczywiście zasadne. Jednak ocena ta nie przesądza na tym etapie postępowania o ostatecznym kierunku rozstrzygnięcia.

Jednocześnie takie okoliczności jak sytuacja osobiste skazanego, jego stan zdrowia czy postawa (dobrowolne stawienie się do ZK), która w powiązaniu z wysokością orzeczonej kary pozbawienia wolności świadczy o braku przesłanek do

uznania, że skazany będzie się przed jej wykonaniem ukrywał, mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. lub o odroczenie jej wykonania w oparciu o treść art. 151 k.k.w., nie mogą one jednak być skutecznymi przesłankami do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]